

Woord vooraf

‘Lijkt het je leuk om voor *De Tweeterp* te schrijven?’ vroeg de buurvrouw. Het was februari 2020. Dat leek mij inderdaad wel leuk. Ik had al eens voor een wijkkrant in Tilburg geschreven en was op zoek naar een plek om dat weer op te pakken. *De Tweeterp*, het plaatselijke wijkblad van Engelen, vlakbij ‘s-Hertogenbosch, had nog plek. ‘Bij voorkeur moeten de columns wel met Engelen te maken hebben,’ zei de redacteur. Geen probleem, dacht ik. Ik woonde er nog maar net; er viel genoeg te ontdekken. En dus ook genoeg om over te schrijven.

Wat ik toen niet wist, was dat de wereld op het punt stond stil te vallen. Een maand later brak de coronapandemie uit. Het was maart 2020. Alles ging op slot. Plotseling was er minder te beleven, terwijl er tegelijkertijd zóveel gebeurde.

Toch bleef ik schrijven. Tweeënhalf jaar lang verscheen er elke maand een column van mij in *De Tweeterp*. Soms over Engelen, soms over iets heel anders. Ik kreeg een vaste plek in het wijkblad: de voorlaatste pagina. Voor de lezers die van achter naar voren lezen. Of voor de lezers die het beste voor het laatst bewaren.

In oktober 2022 verliet ik Engelen en nam ik mijn columns mee, verzameld in een mapje. Dat belandde in een kast en bleef daar onaangeraakt liggen. Tot ik het mapje in oktober 2024 weer te-

genkwam. Ik blies de stof ervan af. Zou ik er een boek van kunnen maken? vroeg ik me af.

Vijf jaar na mijn eerste column is het antwoord hier, in je handen. Ik las de columns opnieuw en bevond me direct in het leven van toen. Wat een bijzondere tijd was het eigenlijk! Deze columnbundel is een uniek bewijs van die tijd. Verhalen die uit het dorp zijn gegrepen.

Laat je meenemen door mijn verhalen.

Alisa

Afslag Engelen

Sinds vorige zomer ben ik neergestreken in Engelen. Een dorpje waar ik al een poos kwam en dat plots het antwoord werd op de vraag waar ik nu woon. De weg naar de stad op de fiets vind ik zonder moeite, maar tijdens het hardlopen raak ik nog weleens de weg kwijt. Engelen is meer dan een afslag. Het is de plek waar ik thuiskom.

Oorspronkelijk kom ik uit Zuid-Limburg. Daar groeide ik op in een gehucht vlakbij Gulpen, waar meer koeien dan mensen waren. Je kende iedereen, de sociale controle was groot. In de zomer was het een trekpleister voor mountainbikers, wandelaars en Nederlanders die Zuid-Limburg beschouwden als "het buitenland".

Na mijn jeugd in Zuid-Limburg begon ik mijn zoektocht naar meer avontuur. Ik vertrok naar Heerlen en daarna naar Tilburg. Een bruisende studentenstad, de angst van iedere moeder uit een boerendorp. Vrijheid kreeg een andere betekenis; ik vond het heerlijk. Het was niet genoeg. Ik wilde meer. Na mijn studie vertrok ik naar Australië. Daar werkte ik op boerderijen en bewonderde ik het land door ontelbare *roadtrips*. Ik reisde rond in Zuidoost-Azië en Nieuw-Zeeland. Het kon niet op! Uiteindelijk raakte het geld wel op. Na twee jaar keerde ik terug naar het gehucht. Was het gehucht nu ook mijn persoonlijke trekpleister? Ik bouwde mijn leven langzaam weer op. Ik vond een baan in